

[Oluf Pedersen.]

stigningen efter 1956, og jeg har i udvalget stillet et ændringsforslag gående ud på, at man inddrager stigningen efter 1950 ved salg i forbindelse med adgang til afløsning, hvis køber og sælger enes herom, så at sælgeren får afløsningssummen som en del af købesummen for ejendommen og køberen forpligter sig til at svare 4 pct. jordrente til staten ligesom ved jordrentebrug. Det vil vinke på den måde, at køberen vil beholde sin fulde rådighedsret over ejendommen alene med den forpligtelse, at han skal svare jordrenten, som den fastsættes ved offentlig vurdering til enhver tid, d. v. s. at han kommer til at svare rente af en konjunkturbestemt prioritet.

Nu ved jeg godt, at der har været rejst visse anklager imod vurderingen. Foranlediget af udtalelser af det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen har jeg i udvalget bedt om oplysninger om, hvordan hele vurderingen bliver foretaget, for det har vist sig, at den tidligere finansminister åbenbart slet ikke var klar over, hvordan denne vurdering, som er underlagt finansministeriet, sker ude i det praktiske liv.

Når det ærede medlem hr. Thestrup kalder fuld grundskyld grundlovsstridig, stiller jeg det spørgsmål, om det ærede medlem mener, mit forslag om frivillig overgang til fuld grundskyld er grundlovsstridigt. Har køber og sælger brudt grundloven, hvis de enes om at bruge den adgang, jeg foreslår, til at lette generationsskiftet til bevarelse af selvejet? Jeg vil gerne bede om et svar derpå. Selv om jeg mener, det er ligetil, ved man jo ikke, hvad det ærede medlem kan finde på. Jeg mener, det er helt urimeligt at kalde grundskylden og grundstigningsskylden for grundlovsstridige, det er tværtimod et forslag til bevarelse af ejendomsretten. Det står for øvrigt også i det responsum, som det ærede medlem som medlem af grundskyldskommissionen selv fremkaldte, fordi det viste sig, at de sagskyndige sagde, at det var ikke grundlovsstridigt. Det var godt nok meningen, at professor, dr. jur. Thøger Nielsen skulle erklære det for grundlovsstridigt, men de konservative kunne ikke få ham til det. Når man har gjort et forsøg og det er mislykkedes, synes jeg, man skulle tage følgerne af det.

Nej, foreneligheden af grundskyld med grundloven er anerkendt af alle kyndige, fordi grundskylden inddrager en falsk købekraft. Skal valutaen holdes i orden, må man af med den falske købekraft. Det er også nødvendigt, at der spares op. Men her tror jeg at det er en fejltagelse, når man er inde på, at det skal ske ved at flytte pengene over til de rige. Der er også den udvej, at man får arbejderne til selv at overtage og drive industrielle virksomheder. Det er vejen til egen opsparing netop af dem, der er med til at tjene værdierne. Så får arbejderne ejendomsret til de virksomheder, de er med i. Jeg tror, det er vejen, man skal gå; jeg er helt sikker på, at det er vejen også til større opsparing, til højere løn, til mere glæde ved arbejdet og til større produktion. Og det er deres eget værk, det er i og for sig ikke noget, lovgivningen skal bestemme. Det er jo noget helt andet end den kommunistiske tvangsstat, som det ærede medlem hr. Alfred Jensen er tilhænger af, og som kun kan realiseres ved kanoner — og ved at hænge de genstridige.

Det, vi trænger til, er noget helt andet. Det er retsstaten, som vi alle burde enes om at gennemføre. Og hvad er det da, vi kalder for retsstaten? Det hedder herom i retsforbundets første love:

„Retsforbundets formål er folkets økonomiske frigørelse ved ad fredelig vej at søge den nuværende magtstat omdannet til en retsstat, hvis opgave alene vil være at sikre borgernes personlige frihed, ret til udbyttet af eget arbejde, lige andel i landets grundværdier og deltagelse i styret af fælles anliggender.“

Det er vort formål, det er enhver retsstatsmand forpligtet over for, og det mener jeg burde finde almindelig tilslutning her i landet. Det er naturligt, at den personlige frihed er retsafgrænset, det er nødvendigt, ellers bliver der anarki. Der må være retsvæsen og retsværn. Hele udgiften til retsværn, ydre og indre, anslog retsforbundet i den første pjece, retsforbundet udgav, til 34 mill. kr. Vi gik imod og går stadig imod værnetvangen, fordi vi mener, ligesom det for øvrigt blev hævdet af FN ved afslutningen af Koreakrigen, at borgerne tilhører ikke staten. Det var FN's standpunkt, at de, der ikke ønskede at komme tilbage til Nordkorea, skulle være fri. Kommunerne